

deres Personale eller deres Vokale til en Forestilling af denne Natur, naar den først begynder Kl. 4; og at man saa en Gang imellem tom til at begynde Kl. 3 i et saadant Stuested, skjønner jeg ikke i nogen Henseende kunde staae Samfundet, og jeg mener endog, at det vilde være fuldstommen rigtigt. Endelig skal jeg henvise til de saakaldte Folkekonserter og de billige Skuespil, der har været Spørgsmaal om. Netop i vore Dage, hvor Fattigdom tilhyneladende er meget mere trykkende, end den nogensinde har været før, da det nu ikke er muligt for noget Menneske, selv om han vil gjøre Forsøg derpaa, at faae Lov til at være tilfreds med sin Fattigdom, tror jeg, at man gjør meget ret i at bidrage til, at det bliver muligt for en Del fattige Mennesker en Gang imellem at faae lidt Livsglæde og et lille Lysskint, og det bør man ikke selv med Hensyn til det Kirkelige afsjæere Muligheden for. Altsaa det Hele, jeg har tænkt mig, er, at der i saadanne Tilfælde skal af Ministeren kunne gives Tilladelse til, at saadanne Forestillinger blive givne paa et saa tidligt Tidspunkt af Eftermiddagen, at der ikke lægges Hindring i Veien for dem, der skulle bruge deres Personale og Vokale til Forretninger og til at tjene Penge med. Hvis der ikke er Andet i Veien, kunde der muligvis gives denne Bestemmelse en saadan Tilføjning, at det ærede Medlems Frygt for dens Misbrug noget kunde fortaage sig. Hvad angaar, at dramatiske Forestillinger absolut skulle stilles i anden Klasse end Konserter, kan jeg ikke skjønne, at der er nogen Grund dertil, og at der skulde være en Minister, der vilde bruge denne Bestemmelse saaledes, at den vilde give frit Løb for hele Varietebæsenet, tillader jeg mig at betvivle. Jeg har i det Hele større Tillid ogsaa til kommende Regjeringer, end det ærede Medlem synes at have i de Henseender. Jeg maa endnu gjøre en Bemærkning overfor den ærede Ordfører, idet jeg udtrykkelig henvender den til dem, som kunde have Betyrning, set fra et rent kirkeligt Standpunkt. Jeg finder ikke Anledning til at fremhæve denne Bestemmelse som Surrugat for Kirkegangen, som det ærede Medlem gjorde. Det ærede Medlem mente, at naar Folk ikke gik i Kirke — og der var mange Arbeidere, der ikke gjorde det, — vilde de dog i alt Fald faae Noget. Nei, jeg

tror, at vi komme til et bedre og sundere Resultat, naar vi omtale det saaledes, at selv om Folk have nok faa meget kirkelig Trang, vilde det, at ethvert fattigt Menneske i Kjøbenhavn en Søndag Eftermiddag hvert Aar fik Leilighed til at se Skuespil eller høre Koncert, som man arrangerede gratis eller billig for dem, ikke forhindre, at han har Leilighed til altid at gaa i Kirke om Formiddagen. Jeg skjønner altsaa ikke, at der er nogen som helst Grund til at reise Opposition mod denne Foranstaltning og imod at imødetomme den anden paa en saa billig Maade, som dette i Virkeligheden er.

Justitsministeren (M. L. M. A. N. N.): Som det er blevet fremhævet under Forhandlingerne, er det jo en bekendt Sag, at dette Spørgsmaal, Helligdagslovgivningen, anvendt til tillige at forskaffe Arbeidsfrihed om Søndagen, har en temmelig lang Historie. Det er jo vistnok tydeligt nok lagt for Dagen ved Alt, hvad der hidtil er sket i den Henseende, at det er meget vanskeligt at blive enig om Noget og meget vanskeligt at faae Noget ført igjennem, fordi Forholdene ere saa forskellige med Hensyn til de forskellige Arter af Arbeidskyster, og ogsaa fordi Forholdene ere saa forskellige paa de forskellige Steder i Landet. En Lov, der skulde gjælde for det Hele, maa jo ses i et noget andet Lys end en Lov, der f. Ex. skulde gjælde for Kjøbenhavn alene og omvendt. Jeg tror derfor, at man bliver nødt til at vise en vis Resignation, naar man vil stille Noget op og forsøge paa at gennemføre Noget, som man skulde kunne faae Flektal for baade i dette og i det andet Thing. Jeg havde oprindelig tænkt mig, at det, man saaledes kunde blive enig om, ikke vilde være mere end den Butikslukning, som det af Regjeringen fremsatte Lovforslag gik ud paa. Men, som jeg allerede udtalte ved Sagens Behandling i sin Tid, er jeg paa ingen Maade nogen Vedstander af Arbeidsfrihed indenfor rimelige Grændser, og jeg skulde derfor, ligesom jeg dengang ogsaa udtalte, paa ingen Maade stille mig villig til Forsøg paa at komme videre i denne Retning end nu. Medens jeg ikke finder mig foranlediget til at udtale mig videre om Ændringsforslaget Nr. 1, 2, 3 og 4, fordi jeg betragter alle disse Ændringsforslag som værende af mindre Betydning, og